

Стар сяє

Джейн Мак-Брайд

Грунтується на справжніх подіях

“Як добре бути з тобою в Початковому товаристві” (Children’s Songbook, 254).

Стар поправила свій одяг. Їй все ще було дивно носити сукню до церкви. У її колишній церкві дівчатка носили в неділю штани або шорти. Але не в її новій церкві. Вона разом з мамою щойно охристілася в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Стар зітхнула, дивлячись у дзеркало. Вона раділа, що йде до церкви вперше як повноправний член Церкви, але також і хвилювалася. Раніше вона весь час у церкві була з мамою. Але цього разу вона піде до Початкового товариства.

Стар підморгнула своєму відображенню в дзеркалі. А якщо вона не буде почуватися там затишно? А якщо інші діти не будуть її любити?

“Стар? Ти готова?” — покликала мама.

Стар спустилася сходами. “Я добре виглядаю?” — запитала вона.

Мама усміхнулася. “Ти чудово виглядаєш”.

Стар скривилася. “Ти це кажеш просто так. Ти ж моя мама”.

“Ти маєш рацію. Я дійсно це кажу. Бо це правда”.

Стар злегка усміхнулася. Мама завжди знала, як покращити її настрої. Але у неї все ще було дивне відчуття всередині. А

якщо ніхто з дітей не захоче з нею розмовляти? У неї були в школі друзі, але вони не були членами її нової церкви. Вона хотіла, щоб у неї був хоча б один друг, який буде з нею ходити до церкви.

“Я щойно пригадала, що мені ще щось треба зробити”, — сказала вона мамі.

Вона побігла сходами вгору і стала на коліна біля ліжка. “Дорогий Небесний Батьку, будь ласка, допоможи мені з кимось подружитися. Я вірю, що те, чого навчали місіонери, — істина, але мені страшно”.

Стар стояла на колінах і слухала. Через якусь мить вона відчула приємне відчуття спокою і вже не так хвилювалася.

У церкві Стар з мамою сиділа біля сім’ї з трьома малими дівчатками. Батьки назвали свої імена і почали розмовляти з мамою перед початком причасних зборів. Стар допомагала дівчаткам розмальовувати зображення Ісуса.

До них підійшов єпископ Ендрюс. “Сестро Каннінгхем! Стар! Радий вас бачити”. Він щиро їм обом усміхнувся і потиснув руку. Стар забула, якими чудовими всі були в церкві. Може, зрештою вона таки з кимось подружиться.

Після причасних зборів Стар пішла до Початкового товариства. Вона з хвилюванням поглянула на інших дітей, коли сідала. Вони розмовляли між собою, і, здавалося, не помічали її. У Стар упало серце. Доведеться їй бути самій.

Саме в ту мить у кімнату увійшла дівчинка такого ж віку, як і Стар. “Вона теж схвилювана, — подумала Стар. — Я можу з нею поговорити”.

Стар глибоко вдихнула, потім підійшла до дівчинки. “Привіт Мене звуть Стар. Я новенька. Хочеш сісти біля мене?” Стар затаїла подих. Чи захоче дівчинка з нею дружити?

На вустах дівчинки виникла легка усмішка. “Мене звуть Сара. Я також новенька. Моя сім’я щойно переїхала сюди з Онтаріо”.

“А ми з мамою два тижні тому охристілися, — сказала Стар. — Я не дуже розумію, що треба робити”.

Сарина усмішка стала ширшою. “Спробуємо зрозуміти разом”.

Стар і Сара сиділи разом зі своїм класом. Іноді Стар перехоплювала погляд Сари й усміхалася. Сара усміхалася у відповідь.

Стар було спокійно й радісно. Вона знала, що Небесний Батько відповів

на її молитву і допоміг знайти друга.

У класі вчителька попросила Стар і Сару назвати свої імена.

Стар підвелася. “Мене звуть Стар Каннінгхем. Ми з мамою два тижні тому охристілися”. Вона зробила паузу, і усмішка на її обличчі стала ширшою, коли вона поглянула на свою нову подругу. “А це моя подруга Сара”. ■

Автор живе в штаті Колорадо, США.

ПОДУМАЙТЕ ПРО ЦЕ

Як ви можете привітати когось новенького у церкві?